

ספורט

כדורגל

המזכיל שושכח

כשראו ראשי ההסתדרות את הכישלון המוחלט של קבוצת הפועל בכדורגל העונה הם לא הסיקו מסקנות ונערכו לקראת העונה הבאה. תחת זאת התחילו כמה מהם להצדיר כאילו ענף הכדורגל הוא מיותר ובלתי רצוי להפועל. הצהרות תבוסתניות כסיגנון זה היו גם כפיו של מזכ"ל ההסתדרות ירוחם מזל.

אך כשקבוצת הפועל תליאביב הגיעה למעמד הגמר, לפתע נראו כל עסקני ההסתדרות וראשיה מצטופפים ביציג-הכבוד המרכזי של איצטדיון רמת גן. ביקוש לכרטיסי-הזמנות למישחק גמר גביע-המרינה היה הפעם ללא תקרים עד כרי כך, שהעבודה השוטפת של חברי-הכנסת נדחתה לרגל המאורע שהתקיים ביום שיבת הכנסת — הוא יום הרביעי בשבוע.

הנהירה של חברי המערך לחגיגת השימחה הגיעה לשיא אחרי ניצחון קבוצתם. שימחה המונית ספונסנית אמיתית כזו כבר מוזמן לא נראתה אצלם. אך יום אחד אחר-כך הסתבר, שבלטה השימחה שכחו להזמין למסיבה במלון ראמדה את ירוחם מזל. למחרת הוא הקים שערווייה בוועדה-הפועל, ודרש לברוק מדוע לא הוזמן לחגיגה.

משל לא עבר לסדר היום וכדי לצפות את עצמו הוא הזמין את שחקני הפועל למישרדו.

התנצלות פומבית

סיפורי מאורעות רבי-גמר גביע-המרינה של בית"ר ירושלים בבלומפילד עדיין לא הסתיימו. גם שדרהרדיו שימעותן וילנאי נפגע במהלך המישחק. הפגיעה הפעם לא היתה רווקא פיסית. נציג פלוגת הסדרן של הפועל תליאביב, אהרון ירקוני, שעמד בשער, לא איפשר לשדר להיכנס, למרות שוילנאי בא למקום בתוקף תפקידו במקום.

לא רק שמנע ממנו את הכניסה — הסדרן עלב בו אישית, גידף אותו ואת חבריו, אנשי הספורט של הרדיו: "אתם פאראזיטים שבאים יותר לבלות ופחות לעבוד" הכריז הסדרן הכעוס. וילנאי, שהפיק את שידור-הספורט ברדיו באותו היום, לא יכול היה לבצע את עבודתו. כל תחננויו והצגת תעודותיו לא ריככו את לב הסדרן. השדר החליט לא לעבור על התקרית לסדר היום. הוא פנה בתלונה לח"כ דב בן-מאיר, שעד לא מומן שימש כמזכ"ל מועצת פועלי תליאביב.

הקניות של בית"ר

במרכז בית"ר נתקפו בהיסטריה של רכישות. אנשי בית"ר אינם מסתפקים בחגיגה של עליית קבוצתם התליאביבית אליגה הלאומית. זה היה רק שלב אלף בתוכניתיהם, להקפיץ את קבוצתם הישר לצמרת. את נליסים בהן הם פדו ממכבי פתח-תקווה תמורת 90 אלף דולר, וזה כבר ממשכורתו השנתית של הכדורגלן — 1.5 מליון שקל. מזורים ז'אנו, קשר הפועל תליאביב שכירו כרטיסי-שחקן, הוא השני על הכוונת הבית"רית. בעיות של כסף אין לקבוצה, או לבטח יהיה גם פה שידוך.

ואחרון אחרון חביב, שעליו נלחמות כמעט כל הקבוצות בעלות הממון בארץ — זאדי ארמלי משרפס, הטוען שגם בירו יש כרטיסי-שחקן. (הנהלת קבוצתו, מכבי שפרעם, מתעקשת שאין זה נכון).

ארמלי דורש 70 אלף דולר תמורת מישחקו בעונה הבאה.

הרכישות האלה של בית"ר תליאביב הינן רק ההתחלה. לנוכח ההוצאות הגדולות, החליטו הבית"רים לעשות משהו בנידון. הם הועיקו לטובת העניין את חברי הממשלה והכנסת. כמה שיותר אח"מים.

המשימה הוטלה על ח"כ מיכה רייסר, שכעניי אנשי בית"ר נחשב איש-אירגון מעולה. רייסר יערוך מסיבה לרגל עלייתה של בית"ר תליאביב אליגה הארצית, ואח"מים כמו ירם ארידור ורודי לוי יהיו אורחי-הכבוד.

כדורגלן זאנו שידוך

במסיבה תיערך מכירה פומבית לכל המומנים בעלי הממון, כדי שיוכלו, ברוב חסדם, לתרום משהו.

בין בעלי-המאה שיומנו כנראה: אייבי נאמן ושותפיו, בעליהן מקבוצת אייזנברג, מפעילי תחנות הטוטו, נחום סלונים ועוד. לא רק בית"ר תליאביב נותנת דעתה על איסוף כספים. גם בית"ר ירושלים אוכרת העצות, בעיקבות העונש שהוטל עליה, הגישה כימים אלה בקשות לעזרה כספית גבוהה ממרכז בית"ר.

תגבורת

את ההברל "הקטן" בין הכדורסל ובין הכדורגל בישראל אפשר היה ללמוד לפני שבועיים ממיבציה של הנבחרת הלאומית בכדורסל כסיבוב הפועותיה באירופה. הנבחרת המורכבת ברובה שחקני כחול-לבן, התקשתה מאוד בהתמודדות האירופית. הסיבה: ללא תיגבור של שחקנים זרים, מתקשים הישראלים לבצע את המלאכה.

כמשך כמה עונות ננסה התאחדות הכדורגל לאמץ את שיטת התיגבור הזו הנהוגה בכדורסל, רבר שיביא ללא ספק תופה מחודשת לספורט הכדורגל בישראל.

ביתניים נרחב הפרויקט בכל עונה — לעונה הבאה. הסיבה המוצהרת של אנשי ההתאחדות: המיתקנים העלובים של הכדורגל, בהשוואה למיתקנים הנוחים והיפים שיש בארץ לכדורסל, לא מאפשרים עדיין את השינוי.

הסיבות האלו מוצהרות לדחיות הרבות של הפרוייקט: גלגל התאחדות, השמרנים ברובם, אינם נלהבים לתיגבור, בגלל החשש ששחקני החוץ יביאו לתחרות גדולה וקשה, שתאמיר את מחיריהם של הכדורגלנים גם כך, בהשוואה לרמת הכדורגל ולהכנסות ממנו, וזרם לכיסם של השחקנים כסף רב מהמגיע להם.

מיקרה יד

המחלוקת סביב הגול הידני שהבקיע גיל לנדאו לשערה של מכבי תליאביב, ואשר זיכה את קבוצת הפועל בגביע-המרינה, הקפיצה את שחקני מכבי. אלה החליטו למחות על "אי-צדק", לטענתם, שנעשה להם במישחק.

הגול הבעייתי הקפיץ גם את עיתונאי הספורט. לפי השימות המופיעות בעיתוני הספורט מדי יום, אשר ניקטות עמדה ברורה אם היה שער או לא, אפשר להבחין בכיור אוהו עיתונאי הוא "שפוט" של איהו קבוצה. הטלוויזיה חגגה יותר מכולם, כשהקרינה לכל הצופים את ההתרחש במישחק — שעמד כסתירה כמעט גמורה להכרעת השיפוט במיגרש עצמו. יש כתבים המתמחים להבקעה כאל מיקרה שיכול לקרות במיסגרת מישחק כדורגל, מפני שהשיפוט נעשה בידי בוגנוש. יש כתבים המתמחים למיקרה זה כאילו זו דוגמה של זדון כשיפוט.

המאבק

על המיגרש

תושבי שכונת-שפירא הוותיקים יחזירו לעצמם את גאות-השכונה. הסיבה: קבוצת הצמרת לשעבר של שכונתם — הכוח תליאביב, שהפכה ברבות הימים להכוח-מכבי-רמת-גן, זכתה לעלות אליגה הבכירה והמכובדת. הליגה הלאומית היתה מקומה הכמעט טיבעי

של קבוצת הפרברים התליאביבית כמשך שנים רבות. הרבה אוהדים אין לה לקבוצה, ששחקניה ידועים בצבע הסגול של חולצותיהם. אך מיגרש ביתי מפואר, שנקרא איצטדיון ווינטר — יש ויש.

אל מיגרש הבית פוזלת כימים אלה גם הקבוצה היוקרתית התליאביבית מכבי תליאביב. עם כל ייחוסה הרב, היא לא זכתה עדיין לרכוש מיגרש ביתי ראוי לשמו.

כל השנים נאלצה מכבי להתחלק במיגרשה הביתי עם יריבתה המושבעת, הפועל תליאביב — באיצטדיון בלומפילד הנאה.

יוקרה יש, כספי אין

קבוצת הכדורגל המעורבת הערבית-יהודית של יפו היא קבוצת הפועל-אחוז-צירי-יפו. מוחמד עלי-דוסוקי הקים אותה ב-1962. הוא רג כל השנים להרגיש את ייחודה: מחצית שחקניה הם ערבים, מחציתם יהודים.

למרות זאת, איש לא שמע על הקבוצה יותר מאשר על יתר ארבע הקבוצות המקומיות של הליגות הנמוכות.

אך מאז 1978 חל מהפך בקבוצה. מוחמד סקהפי (31), קבלן גינון יפואי, לקח אותה בידיים והעניינים התחילו להתפתח. עשירים מקומיים כמו בני מישפחת אבולעפיה, בעלת המאפייה המפורסמת, אימצו את הקבוצה ועודדו אותה.

הקבוצה התחילה לפרוח, מיספר אוהדיה

כדורגלנים לנדאו וכהן מי שפוט?

הוכפל, והשנה הצליחה אפילו להעפיל בפעם הראשונה בתולדותיה אליגה אלף.

נסתיימו בעיות היוקרה והתחרות עם הקבוצות המקומיות, אך התחילו בעיות אחרות: פינגסיות. הקבוצה אומנם הפכה להיות הבכירה בעירה, אחרי מכבי יפו, אך חברי הנהלתה הפכו מודאגים יותר ויותר. עד עתה הסכימו השחקנים להופיע בחינם, כי הכל היה חובבני והשתלב יפה עם שאר סידרי החיים. מעתה הכל השתנה: יותר אימונים ופחות זמן לעבודה. לכן, באופן טיבעי רוצים השחקנים יותר כסף.

בעיה דומה צצה אצל המאמן, הדורש 50 אלף שקל בחודש, כשהתקציב הכולל שניתן לקבוצה על-ידי מועצת הפועלים, עיריית תליאביב ומרכז הפועל הוא 150 אלף שקל לכל השנה.

ביתניים יושבים ממשת חברי הנהלה אוכדי עצות. עד עתה הם נצרו את פיהם, חרקו שיניים לנוכח התקציב הנמוך שקיבלו.

כעת הם מתחילים לדרוש. אמר השבוע אחד מאנשי הנהלה: "יש לנו הקהל הכי גדול ביפו. כממוצע, אלפים צופים למישחק. מישחק האחרון, שקבע את העלייה אליגה אלף, הביא 10 אלפים צופים". זה בהחלט הישג ראוי לציון, ביחס למה שקורה בספורט הכדורגל בארץ.

הנושא הובער ביותר לקבוצת צעירי יפו הוא גידור המיגרש הביתי שלהם. כשהמיגרש יהיה סגור, הם יוכלו למכור כרטיסים שיביאו הכנסות, שייעזרו לפתור את הבעיות החרשות שגולרו להם.

מיגרש-ספורט, אומרים ביפו, הם תנאי להתפתחות טיבעית של כל ספורט.

כיפו גם מתאוננים שאין כדורסלנים ואין שחיניים מפני שאין מיגרשי כדורסל ואין גם בריכות-שיחה. אבל זה כנראה יהיה השלב הבא, אחרי גידור מיגרש-הכדורגל.

מי אמר שאין ספורט ביפו?

צימרמן מת לחזור

אומנם, לפי החוזה שלו עם מכבי הוא לא צריך לראו: סעיף מיוחד בחוזה הבטיח לו, שהנהלת מכבי תליאביב תדאג למצוא לו קבוצה. צימרמן מעוניין לשחק בקבוצה איטלקית — בארץ שזכתה בשנתיים האחרונות בכל התארים האפשריים כמעט בספורט הכדורגל והכדורסל.

למרות השמועות המוקדמות כאילו צימרמן יעבור לגרמניה, לשחק תחת שרביטו של רלף קליין, מסתבר שהשחקן מאוהו התרגל לא רק לחברים בישראל, לא רק למנטליות ולאווהים כאן, אלא גם למוגיה-אוויר החמים שמציעה לו הארץ. בגרמניה יהיה קשה לו להשיג זאת.

נכון שצימרמן משתוקק לחזור, אך לא בכל מחיר. הוא מרגיש כאונוי ידידי. למכבי הוא לא יצליח לחזור בשנה הבאה, זה כבר ידוע לכל. וצימרמן אינו מוכן לשחק בקבוצה ישראלית שבה לא יוכל לשמור על הרמה האישית, שהצליח להשיג עד כה.

ביתניים, מרווחים ידידיו, הוא מטייל ברחבי ארצות-הברית ושורף כסף. גם אנחנו מתגעגעים אליו.

כדורסלנים צימרמן וזקר שורף כסף

לפי תדירות הטלפונים המגיעים מדי יום לישראל מאוהו, ארצות-הברית, ברור שג'ק צימרמן (23) הכדורסלן מתגעגע. ועוד איד.